

ham, at hvis det skulde vise sig, at Grundlaget for Kassernes Virksomhed ikke slog til som beregnet, var det en selvfølge Sag, at det vilde blive taget under Overvejelse at foreslaa et nyt Grundlag, det vare vi alle enige om ved Arbejdsløshedskasselovens Behandling her i Salen. Vi ønskede fra alle Partiernes Side denne Sag fremmet, og vi mente, at paa det Grundlag, som man blev enig om i Kommissionen, kunde man forvente, at Kasserne kunde virke. Slaar denne Forventning ikke til — hvad jeg indtil videre vil tro, den gør —, vil det være naturligt at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse. Jeg vil gerne her sige, at mine Bemærkninger om Arbejdsløshedskasselovens foreløbige Urørlighed gælde Rammen for hele Arbejdsløshedskassevirksomheden, Grundlaget derfor, medens selve det Spørgsmaal, hvor stort det samlede Statstilskud bør blive indenfor Rammen — indenfor det Forhold til hele Præmiebeløbet, som er fastsat i Lovens § 9 —, vil vise sig, efterhaanden som hele Arbejdsløshedskassevirksomheden udfolder sig.

Jeg har, som interesserede Medlemmer sikkert ville erindre, haft Lejlighed til at udtale mig om en eventuel Forhøjelse under tidligere Forhandlinger, og jeg har ogsaa fremhævet det i Finansudvalget, hvor Sagen har været for, og det er min Mening, at man, efterhaanden som det viser sig nødvendigt, skal forøge det samlede Beløb — Statens Evne forudsat —, og lige saa godt som det har været gjort ved Sygekasseloven, mener jeg, dette kan lade sig gøre paa de løbende Finanslove.

Det ærede Medlem spurgte, om de gamle Kasser fik Statstilskud for den Tid, i hvilken de have været anerkendte, eller fra et tidligere Tidspunkt. De faa Statstilskud for den Tid, i hvilken de have været anerkendte, thi der er ikke nogen Lovhjemmel til at yde dem Statstilskud for et større Tidsrum. Derimod har jeg anset mig for berettiget til at give dem Til-ladelse til at give Tilskud til Medlemmerne, thi Medlemmerne have været Medlemmer i de 12 Maaneder, der ere omtalte i Lovens, selv om alle de 12 Maaneder ikke ere faldne indenfor den Tid, i hvilken Kasserne have været anerkendte. Jeg søger min Berettigelse dertil i de forskellige Udtryk, som ere brugte i Lovforslagets § 5, og i det hele taget i de Forhandlinger, der fandt Sted, da Loven blev givet, idet det sikkert fra alle Partiernes Side var en Forudsætning, at disse Kasser snarest muligt skulde komme til at virke.

Med Hensyn til de virkende Kassers hele Status vil jeg sige, at efter de Oplysninger, som ere givne mig af Arbejdsløshedsinspektøren, virke Kasserne fuldt normalt paa vedtægtsmæssig Maade, som de paa det Grundlag, der er givet i Loven, ville virke f. Eks. 10 Aar frem i Tiden.

Vi komme dernæst til de ny, endnu uaabnede Kasser. Med Hensyn til de to Kasser, der er Tale om, gik mine Udtalelser ud paa, at jeg kunde søge Bemyndigelse til at give dem et Forskud af det løbende Statstilskud, idet jo Forholdet er det, at Statstilskuddet er for det løbende Aar, men ordinært betales bag ud. Men jeg mener altsaa, at en Bemyndigelse til at udbetale Forskuddet kunde være rimelig, naar Kassernes Status i øvrigt blev saadan, at de kunde begynde Udbetalingen. Det skulde jo da ske ved Tilskud fra anden Side, fra Kommunerne og fra Organisationerne. Naar man nu forhandler hele denne Sag i et Udvalg, er jeg imidlertid tilbøjelig til at mene, at hvis det skulde vise sig, at de Penge slaa til, som kunne tilvejebringes gennem det Statstilskud, der ligger til rede i Henhold til Hjelpekasseloven, og Kommunens eget Tilskud, vil man i Virkeligheden finde det rimeligt ikke at komme ind paa Arbejdsløshedskassespørgsmaalet ved denne specielle Lejlighedslov, thi det er min Mening, at der ikke i den Omstændighed, at der sker Henvi-sning til Udvalg, skulde ligge, at Forslaget ikke skulde søges hurtigt gennemført, saaledes at der altsaa ikke bliver Tid til indgaaende Overvejelse.

Ordføreren for Forslagsstillerne (K. M. Klausen): Jeg kan ikke anerkende, hvad den højtærede Minister sagde, at de 10 Mill. Kr. vilde være altfor stor en Sum til Øjemedet. Den højtærede Minister nævnede ikke selv nogen Sum, og det gjorde hans Kollega Finansministeren heller ikke. Naar man husker paa, hvad det her drejer sig om: det store Kvarter ved Brøndstræde og Vognmagergade, vil man let kunne forstaa, at Smaabeløb ville ikke kunne forslaa ret meget, naar disse Ejendomme skulle eksproprieres. I mange Tilfælde skal der ydes Erstatning til Lejere, forretningsdrivende, som have Lejekontrakter løbende for længere Tid, og naar der skal tages Arealer fra til Udvidelse af Gaden, ville de Arealer, der blive tilbage, komme til at staa i en meget høj Pris, nemlig 100 Kr. eller derover. Hvor stor denne Sum skal være, er noget, som kan blive Genstand for en Forhandling i et